

ע"פ 37499/12/16 - אביב בראל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עפ"ת 37499-12-16 בראל(עציר) נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת נאוה בכור
המערער:
אביב בראל (עציר)
נגד
המשיבה:
מדינת ישראל

23 מרץ 2017

נוכחים:

ב"כ המערער עו"ד יפית וקסלר

ב"כ המשיבה עו"ד נופר פשרל

המערער הובא ע"י שב"ס

פסק דין

1. בפניי ערעור על גזר דינו של בימ"ש השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' הש' מגי כהן) בפל"א 11479-08-16, לפיו לאחר שהורשע המערער על פי הודאתו בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, ללא רישיון נהיגה (בלתי מורשה לנהיגה) וללא ביטוח, הושתו עליו את העונשים הבאים:

30 חודשי מאסר בפועל;

הפעלה בחופף של 12 חודשי מאסר מותנה מתיק 1178-09-13 בבימ"ש שלום לתעבורה בחדרה;

6 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים;

פסילת רישיון בפועל למשך 10 שנים במצטבר לכל פסילה אחרת;

התחייבות ע"ס 20,000 ₪ למשך 3 שנים.

2. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום **8.2.12** נדון המערער בנוכחותו בבימ"ש השלום לתעבורה בחדרה בפ"ל 5421-12-11 בין היתר לפסילה בפועל בת 7 שנים.

ביום **29.9.13** נדון המערער בנוכחותו בבימ"ש השלום לתעבורה בחדרה בתיק 1178-09-13 בין היתר לפסילה בפועל בת 24 חודשים.

עמוד 1

ביום **26.8.16** נהג המערער ברכב פרטי בכביש 40 לכיוון דרום והמשיך בנסיעה לכביש 531 מכיוון מזרח למערב כשהוא בזמן פסילה, בלתי מורשה לנהיגה וללא פוליסת ביטוח.

3. מטיעוני המערער עולה כי טעה בימ"ש קמא בכך שהשית עליו עונש חמור וקיצוני של 30 חודשי מאסר בפועל ו-10 שנות פסילה, החורג באופן משמעותי מהענישה הנוהגת בעבירות דומות וממתחם העונש ההולם, וזאת ללא נימוק מספק המאפשר לערכאת הערעור לבחון את סבירות גזר הדין.

טעה בימ"ש קמא בקובעו כי ניתן לחרוג לחומרא ממתחם העונש ההולם בשל עברו המכביד של המערער בניגוד לסעיף 40 לחוק העונשין הקובע כי לעברו של נאשם תהיה השפעה בתוך המתחם ולא לחריגה מתוך המתחם.

בנסיבות דומות לעניינו של המערער, ואף חמורות יותר, השיתו בתי המשפט עונשים קלים מעונשו.

בימ"ש קמא קבע כי הרף התחתון של המתחם הינו עונש מאסר בפועל - בעוד שההלכה המחייבת והענישה הנוהגת מעלה כי לא כך הם פני הדברים.

טעה בימ"ש קמא בקובעו כי בכל הנוגע למתחם הענישה בעבירה של נהיגה בזמן פסילה- כולל העונש ההולם אף תקופת מאסר הולמת.

הפסיקה אותה ציטט בימ"ש קמא מעלה כי שלוש מתוך ארבעת ההחלטות של רשות ערעור שנדחו ובהן לא הושתו מאסרים בפועל למרות שמדובר לעיתים בשני אירועים של נהיגה בזמן פסילה וללא רישיון נהיגה (רע"פ 7019/04), ובנהיגה בזמן פסילה לצד זיוף רישיון נהיגה והצגת רישיון מזויף ובעבר תעבורתי ופלילי מכבידים (רע"פ 410/04).

בכל אחד מהמקרים הנ"ל אף לא הוטלה תקופת פסילה של 10 שנים.

גם ע"פ 6492/12 דיראווני- אותו אזכר בימ"ש קמא בגזר הדין, עולה כי המדובר בערעור על גז"ד בו הושתו 30 חודשי מאסר בגין נהיגה בזמן פסילה, ללא רישיון והפרעה לשוטר ומפס"ד בעליון עולה כי מדובר בנסיבות ביצוע חריגות בחומרתן של נהיגה פרועה וגרימת תאונת דרכים ועבר פלילי ותעבורתי מכבידים הכוללים הפעלה בחופף של מע"ת בן 12 חודשים.

שם קיבל בימ"ש העליון את הערעור על חומרת העונש והקל משמעותית את תקופת המאסר לכדי 20 חודשי מאסר בפועל, ואף שם לא הושתו 10 שנות פסילה.

לאור האמור, טעה בימ"ש בקובעו כי הענישה הנוהגת היא 20 חודשי מאסר בפועל ו-10 שנות פסילה בעניינו של המערער.

על מתחם הענישה בעבירות של נהיגה בזמן פסילה ניתן ללמוד מרע"פ 6115/06 אבו לבן נגד מ"י, המהווה פס"ד עקרוני ומחייב לפיו אין חובת הטלת מאסר על כל המורשע בנהיגה בזמן פסילה חרף חומרתה.

על כן טעה בימ"ש קמא בקובעו מתחם ענישה שהרף התחתון בו הינו מאסר בפועל של 6 חודשים, שיכול וירוצה בעבודות שירות, ועד 20 חודשי מאסר.

טעה בימ"ש קמא בכך שלא התייחס כלל לפסיקה שהוגשה לעיונו ולו לצורך אבחון פס"ד לעניינו של המערער או לצורך קביעת מתחם הענישה.

הפסיקה מעלה כי בנסיבות דומות נע המתחם בין מע"ת - ל-12 חודשי מאסר בפועל.

בעפ"ת 21406-09-16 שירן גזית נגד מ"י, התערבה ערכאת ערעור במתחם שנקבע ע"י ערכאה דיונית של 7-20 חודשי מאסר בגין נהיגה בזמן פסילה.

בנוסף, לא ניתן להבין מגזר הדין האם ערך מתחמים נפרדים לכל אחת מהעבירות ואז חיבר ביניהם אריתמטית או התייחס לאירוע - כאירוע אחד.

מתוצאות גז"ד נראה כי בימ"ש קמא פיצל את אירוע הנהיגה לשני אירועים נפרדים - של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון - ולכן הגיע לתוצאה העונשית בלתי סבירה וקיצונית בחומרתה.

בנוסף, טעה בימ"ש קמא בכך שלא קבע מתחם עונש הולם עם רף עליון ותחתון אלא קבע כי מתחם הענישה בכל הנוגע למאסר - הינו מאסר מאחורי סורג ובריאח לתקופה של למעלה משנה.

במתחם דומה ללא רף עליון נקבע לתקופת פסילה של רישיון נהיגה.

בהעדר מתחם ברור - לא ניתן לקבוע עונש בתוך המתחם בהתאם לתיקון 113 לחוק.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש לקבל את הערעור להקל בעונשו של המערער, להתערב ברכיב המאסר בפועל החמור שהושת עליו ובתקופת הפסילה בפועל, בהתחשב בגילו הצעיר ובעובדה כי כבר כעת מרצה תקופה ממושכת של פסילת רישיון נהיגה.

4. מטעוני המשיבה עולה כי אין מקום להתערב בגזר הדין.

מדובר בעונש ראוי, כשהתביעה טענה אף לעונש חמור יותר.

מדובר במערער רצידיוויסט בעבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה שמעולם לא עבר את מבחני משרד הרישוי, לא תיאוריה ולא טסט.

למרות זאת, הוא מרשה לעצמו לנהוג פעם אחר פעם, והמאסרים שהוטלו עליו לא הרגיעו אותו עד כה.

בעברו הפלילי קיימות הרשעות בעבירות איומים, תקיפה, חבלה, הצתת רכב מנועי, ואף ריצה מאסר בן 33 חודשים בשנת 2008.

מרישומי התעבורתי עולה כי ריצה מאסרים בגין נהיגה בזמן פסילה בשנת 2013 של 18 חודשים, בשנת 2012 - מאסר בפועל בן 12 חודשים; בשנת 2011 - מאסר בן 6 חודשים ומאסר נוסף של 6 חודשים, בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה.

המערער מוכיח פעם אחר פעם שיש צורך להחמיר איתו כי הוא ממשיך לבצע את אותה עבירה שוב ושוב, המאסרים, ובכלל זה מע"ת, אינם מרתיעים אותו.

בימ"ש קמא מציין מפורשות שנוכח עברו המכביד יש לחרוג לחומרה, וכי ניתנו למערער הזדמנויות בדמות עונשים הדרגתיים, פעמיים הושטו עליו 6 חודשים בעבודות שירות, עד למאסר של 18 חודשים למרות זאת, המערער ממשיך לבצע את אותה עבירה ולסכן את הציבור.

בנוסף, הופעל מאסר על תנאי בחופף בן 12 חודשים, ההולם את נסיבות המקרה, וגם פסילה בת 10 שנים הולמת את המעשים ואת הרציונליזם שנוהג בו המערער.

5. דין והחלטה

דין הערער להידחות מכל וכל.

בחנית טיעוניו של המערער בערעור מעלים כי אין כל בסיס להתערבותה של ערכאת הערעור בגזר דינו של בית משפט קמא.

עובר לתיק דנן- כבר היו באמתחתו של המערער פסילות לתקופות ממושכות מאוד מתיקים קודמים, ובכלל זה- פסילה בת 7 שנים ובת שנתיים, שהושטו עליו בגין הרשעות קודמות בין היתר בגין נהיגה בזמן פסילה בה הורשע דנן, ואף הושטו עליו כבר מאסרים בני 18 חודשים ו-12 חודשים.

בנסיבות אלה, מששב המערער לנהוג בפסילה, ללא רישיון וביטוח, תמוהה היא צפייתו מבית משפט להקל עימו.

לא זו בלבד שבדין החמיר עימו בימ"ש קמא בגזר דינו, אלא שאף עשה כן בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

הגם שריבוי עבירות נמנה בשיקול דעת בימ"ש במסגרת נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה בהתאם **לסעיף 40א לחוק**, באמצעות קובע בימ"ש את מיקומו של הנאשם בתוך מתחם הענישה שנקבע, הרי שריבוי עבירות

זה יכול להיעד במפורש על הצורך הדחוף והחד משמעי בהרחקה מהציבור, בהגנה על הציבור מפני מסוכנותו של אותו נאשם, זאת בהתאם לסעיפים 40ה ו-40 לחוק- שבטעניו יכול גם יכול בימ"ש לסטות ממתחם הענישה לחומרא. וכך לשון החוק-

"40ה. קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי יש חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם, ובלבד שלא יהיה בעונש שיקבע משום החמרה ניכרת מעבר למתחם העונש ההולם; בית המשפט לא יקבע כאמור אלא אם כן מצא שלנאשם עבר פלילי משמעותי או אם הוצגה לו חוות דעת מקצועית.
40ו. מצא בית המשפט כי יש צורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת, וכי יש סיכוי של ממש שהטלת עונש מסוים תביא להרתעתו, רשאי הוא להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם."

למערער 8 הרשעות תעבורה שרובן ככולן - בעבירות של נהיגה ללא רישיון, נהיגה בזמן פסילה, ונהיגה בקלות ראש.

חומרה יתרה נודעה לעובדה כי מדובר במי שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה, באופן המסכן את עצמו ואת המשתמשים בדרך פי עשרות מונים, ואף מעיד על תעוזתו האדירה של המערער לשוב ולאחוז בהגה פעם אחר פעם, כשניכר כי אין מורא הדין עליו.

אף בעובדה כי מדובר בבחור צעיר כבן 25, יש כדי להחמיר עימו, הואיל וחרף גילו הצעיר כבר הספיק לצבור לחובתו הרשעות תעבורה חמורות כאמור, כשלצידן אף הרשעות פליליות בגין עבירות רכוש ואלימות- בעטיין ריצה מאסר ממושך בפועל בן 33 חודשים(!) בשנת 2008.

עם זאת, בימ"ש קמא שקל זאת לקולא בעניינו.

בנסיבות אלה, בהן אין בענישה מחמירה כדי להרתיע את המערער, על בית המשפט להכביד ידו עליו, מתוך תקווה כי בכך יהיה כדי "להסיט" מדרכו הרעה, ובכל מקרה- על מנת להרחיקו מהחברה ולהגן על חיי אדם.

ויובהר : בכל הנוגע לנאשם השב ומבצע עבירות של נהיגה בפסילה, פעם אחר פעם, לא כל שכן מקום בו כלל אינו מורשה לנהיגה, אין מנוס מהרחקתו מהחברה ומהטלת מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח בעניינו.

אין צורך להמתין לאבדות בנפש בכבישי הארץ או לפציעתם האנושה של משתמשים בדרך, אלא לקדם פני הרעה באמצעות מאסרם הממושך של אלו השמים לבוז, ללעג ולקלס את החוק ומשרתיו.

בצדק נטען ע"י המשיבה כי הזדמנויות להתעשת כבר ניתנו למערער למכביר, בדמות הטלת שני מאסרים לרצוי בעבודות שירות בשתי הרשעות תעבורה קודמות בעניינו משנת 2011, ואולם - ללא הועיל.

למען הסר ספק יובהר כי על הענישה בעניינו של מערער זה להיות במצטבר, הן לעניין רכיב המאסר בפועל והן לעניין רכיב הפסילה בפועל, ועל כן נהג בו בימ"ש קמא במידת הרחמים שעה שהפעיל את המאסר המותנה בר ההפעלה בתיק זה בחופף למאסרו בנוכחי.

זאת ועוד, עיון בגזר דינו של בימ"ש קמא מעלה כי בחן היטב את חומרת העבירות, את הפסיקה הרלוונטית להן, ואף קבע מתחם סביר והולם בנסיבות אלה - כשלנסיבות ביצוע העבירה חשיבות בקביעת המתחם, ובפנינו - מערער שמעולם לא הורשה לנהוג, אשר נהג חרף קיומן של שתי פסילות ממושכות בעניינו.

יש לציין כי בכל הנוגע למתחם בגין ניהגה בזמן פסילה - קבע בימ"ש קמא מתחם בעל רף תחתון ועליון שאינו חורג מהסביר בנסיבות אלה, והגם שמתחם הענישה שנקבע ע"י בימ"ש קמא לעניין נהיגה ללא רישיון אינו מתייחס לרף תחתון הרי שהמערער מצוי ברף העליון של מתחם הענישה הכולל, וכאמור - אף למעלה מכך, ועל כן פגם זה אינו מטיל דופי במהותה של התוצאה אליה הגיע בימ"ש קמא, וכך אף בכל הנוגע להטלת עונש כולל בגין האירוע כולו.

6. לאור כל האמור, דין הערעור להידחות מכל וכל.

ניתנה והודעה היום כ"ה אדר תשע"ז,
23/03/2017 במעמד הנוכחים.
נאוה בכור, שופטת